

му, осуетихъ за винаги неговитѣ благородни и идеални планове; само отъ злоба къмъ болѣстѣта, къмъ неуспѣха, къмъ сѣдбата и къмъ цѣлата всѣленна, въ тази минута, той посѣгнахъ върху невинния си животъ, който и безъ шова, бѣ на прощаванне съ тѣлото на Начевъ. Аколи пъкъ по заповѣдь на самия Начевъ (съ цѣль да не пропадне въ ръцетѣ на неприятеля, за да го мжчятъ и да се подиграватъ съ него), нѣкой отъ четирмата, оставени при Начева, посѣгнахъ върху живота му, то пъкъ не е прѣстѣпление, нито за Начевъ, нито за убица му; може би позаповедъ, на нѣкой отъ войводитѣ, или отъ само себеси четирмата рѣшихъ да го убиятъ, то пъкъ не е прѣстѣпление, защото Начевъ бѣше тѣжко боленъ и единъ просъ турчинъ, дърваръ можеше да си играе съ него, както ще. Нъ както и да е, по каквото начинъ и да е, обачи Начевъ умрѣ. Умрѣ да, въ той умрѣ като борець за свободата; той умрѣ, като човѣкъ, като герой и като патриотъ. И той умрѣ за това, което свѣти, а не за това, за което умиратъ разни продажни твари, като Пейчиновски и прѣ пр. Всѣкой който обича свободата на човѣчеството; който обича поклонницитѣ на правдата и истината, и който почита доблѣствитѣ борци за благото на народа, нека се поклони прѣдъ памѣтьта на поручикъ Начевъ, на този Български Македонски войвода — Патриотъ и да каже:

„Вѣчна память на тозъ герой,
Що изгуби млади сили,
И въ бой найде гроба свой».

А пъкъ за насъ македонцитѣ, той трѣбва да бжде най-близо до сърцата ни, защото той бѣше свободенъ, въ като виждаше, че ний не сме свободни, то и той не можеше спокойно да се наслаждава на своята свобода. Ето защо, прѣжжалихъ, отиде да умрѣ и умрѣ за свободата на неосвободена Македония Македонно, помни Начева!, той е жертва на любовта си, къмъ тебе.

Вѣчна му память и отъ менъ-скромния му братъ по оръжие, който всѣкога ще помни неговитѣ думи: „братя, ние всички отиваме да мрѣмъ за свободата на роба въ Македония» . . . .